

Jože Šmit | Pesmi pregnane deklice

I.

Ko rožno gredo pômlad je obiskala,
vijolice so mi prerasle grudi,
z rokami belimi ko plot iz sljudi
lepoto svojo Tebi sem skrivála.

Samo samote sem si še želela,
da mogla skrita v sebi bi zoreti,
da bi ne mogel me vsakdó požeti,
ko bi na jésen onemogla zrela.

In zdaj? Morda Te nisem prav ljubila,
da vzeti si mi pustil rožno trato
in me je cesta nase priklenila...

Zakaj so zdaj zorečo me pregnali,
da bodo mi begunki v cestno blato
plodovi se ko solze izjokali!

II.

Ujeta v jutru sem ko nočna ptica,
sovražna luč požiga mi oči,
neznana dalja me v dlaneh tišči,
trohni na srcu strta perotnica.

Nikdar ne bom domov poti našla,
zaman, zaman me dalja bo čakala;
oči sem s črnim trakom zavezala,
nasula divjih rož na grob srca.

Obišči me, Gospod, z večerom sna,
da bom vsaj v sanjah videla mladost
in srečo, ki sem pokopala jo doma.

Glej, še je v meni beli soj deklišтва,
moleča duša, vdanost in krotkost —
ko listi drobne palme mučeništva...

F. Balantič | Ob sončni daritvi

Nebo je podobno bledemu zvonu,
prišli so oblaki, duhovni svetli,
razpeli so rôke proti zatonu,
sončna daritev gorkó krvavi.

Položil sem njeno glavó na srce si
kot ljubljeno truplo na živo zemljó,
naj ve, kaj sence trpé pod drevesi,
preden se nočni cvetovi odpro.